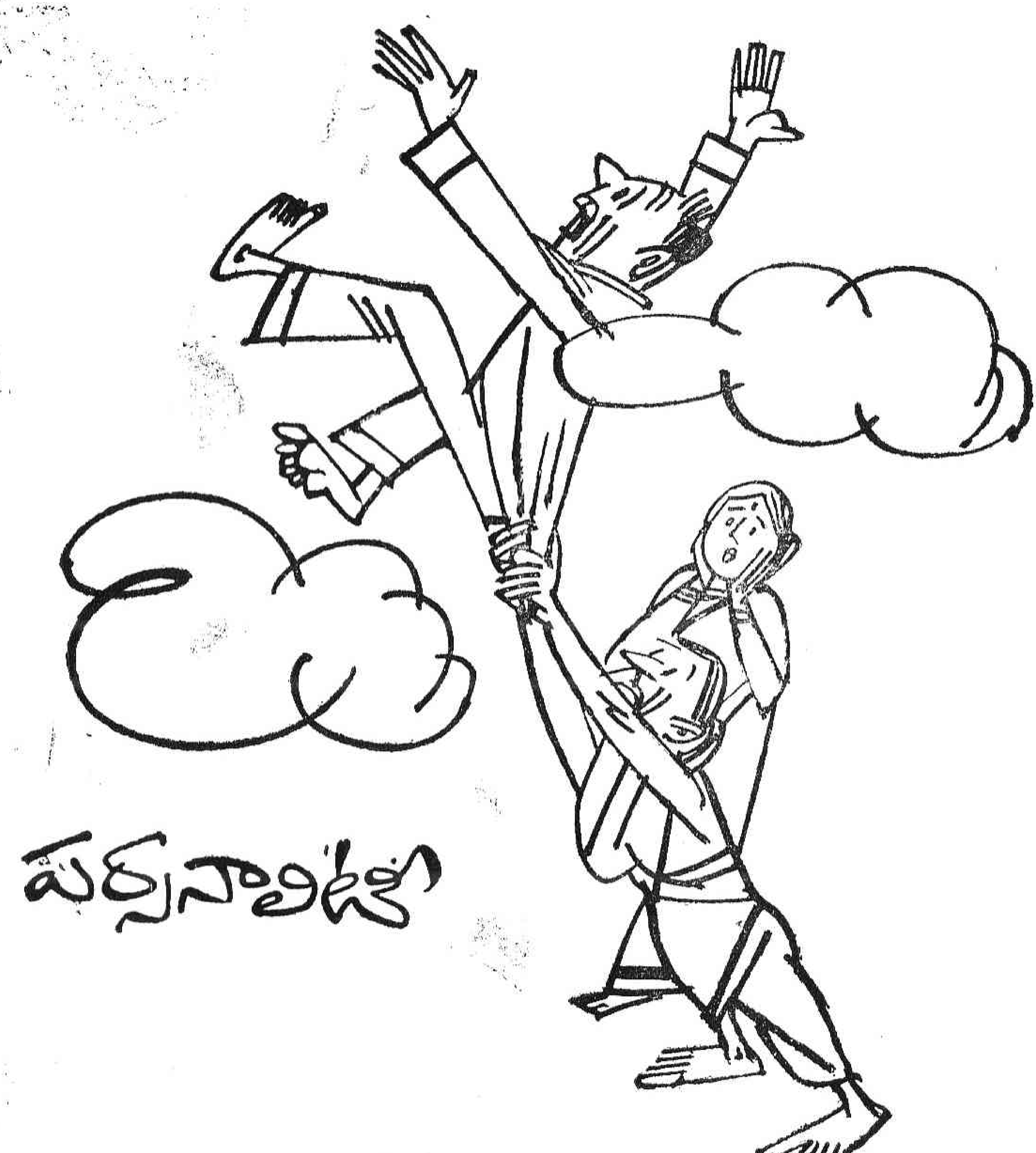
పర్సనాలిటీ

వెంకట్ వచ్చాడు నెల్లూర్నుంచి. వాణ్ని చూసిన వెంటనే ఎవరికైనా నవ్వొస్తుంది.... ఎందుకూ ? అంటే చెప్పలేం. కొంతమందిని చూడగానే నవ్వొస్తుంది మరి.... అలాంటి వాళ్ళ ఆకారాలు కూడా తమాషాగానే ఉంటాయి....

వెంకట్ గట్టిగా గాలి కొడితే పడిపోయేంతగా సన్నంగా ఉంటాడు.... మరీ పొట్టిగానూ పొడుగూ కాదు. పాలిపోయిన తెలుపు రంగుతో, కాస్త ఎత్తు పళ్ళతో, సడన్‌గా చూస్తే ఒక కర్రకు రెండు చేతులూ, కాళ్ళూ తగిలించినట్లుంటాడు. పర్సనాలిటీ లేని వెంకట్— చూట్టానికి పదహారేండ్ల వాడిలా ఉంటాడు. అసలు అతనికి ఇరవై ఏడేండ్లంటే ఎవరూ నమ్మరు. పెండ్లీడు దాటిపోతోందని అందరూ అంటూంటే ఆ బెంగతో వెంకట్ ఇంకా చిక్కి శల్యం కావడం మొదలెట్టాడు.

మద్రాసులో వాడి అక్కా బావా వాళ్ళంతా ఉన్నందువల్ల నెలకు కనీసం రెండు తడవలైనా మద్రాసు వస్తుంటాడు వచ్చినప్పుడల్లా మా యింటికి వచ్చి మా అత్తగార్ని చూసి కాసేపు కబుర్లు చెప్పి వెళ్తుంటాడు. వెంకట్ మా అత్తగారి అక్కకూతురు మనవడు....

వెంకట్ వచ్చినప్పుడల్లా "అదేమిట్రా వెంకూ ! నీ ముఖం రాను రాను పెంకులాగా తయారవుతోందీ....'బ్రహ్మచారి ముదిరినా, బెండకాయ ముదిరినా పనికిరా'దంటారు.... మీ నాన్న నీకు పెళ్ళి పేరంటాలు చెయ్యదల్చుకోలేదా ఏం! నీకు వుద్యోగం దొరికి కూడా రెండేళ్ళయిందే! ఇంకా ఎందుకాలస్యం!'' అని అడుగుతూంటారు .... "అప్పుడే ఏం తొందర్లే అవ్వా"

అని వెంకట్ పైపైకి అలక్ష్యంగా అన్నా కూడా లోలోపల వాడు పెళ్ళి దిగుల్తోనే కుమిలి పోతున్నాడని మా అందరికీ తెలుసు.

రెండేండ్లక్రితం వెంకట్ అన్న పెళ్ళి కావడం, భార్య తరఫువాళ్ళు పిల్లను అత్తవారింటికి పంపకుండా అల్లుణ్ణియిల్లటానికి రమ్మనడం, ఏడాది క్రితం పెళ్ళయిన వెంకట్ అక్క కాపురం యింకా కుదుటపడకపోగా కోర్టు దాకా వెళ్ళడం—ఆ గొడవల్తో సతమత మవుతున్న వెంకట్ తల్లిదండ్రులు 'వెంకట్‌కి అసలు పెళ్ళే చెయ్యం పొ'మ్మన్నారు.

"అక్క పెళ్ళి అట్లా, అన్న పెళ్ళి యిట్లా అయిందని నా పెళ్ళి సంగతే ఆలోచించడం మానేశారవ్వా...." అన్నాడు ఒకసారి వెంకట్.... వాడు, పాపం, ఎంత బాధపడుతున్నాడో మా అత్తగారి దగ్గర కూర్చొని చెపుతూంటే, ఆమెకే కాకుండా విన్న మాకుకూడా జాలివేసేది, వాడి పరిస్థితికి.

యిలాంటి మొండి పెళ్ళి కేసులు టేకప్ చేయడంలో సరదా పడే మా అత్తగారు "ఛీ! పిచ్చికుంకా! దిగులు పడవాక. మంచి సమ్మంధం నీకు నేను చూస్తాను. నువు నిశ్చింతగా వుండు...." అంటూ వెంకట్‌కి హామీ యిచ్చారు. వెంకట్ మా అత్తగారి మాటలకు పొంగిపోయాడు. యిక ప్రతిసారీ, వచ్చినప్పుడంతా మా అత్తగారికి, మరిచిపోకుండా, కలకండా, ద్రాక్షా, కమలాపండ్లూ తెచ్చి యివ్వడం మొదలెట్టాడు.

వాడి భక్తికి మెచ్చిందా అన్నట్టు మా అత్తగారు వారం రోజులు తిరక్కుండానే ఓ సమ్మంధం చూశారు. యీ సంగతి వెంకట్‌కి చెబుతూనే వాడు సంతోషంతో ఉక్కిరి బిక్కిరై, పైకి కనిపించకుండా వుండడానికి నానా తంటాలూ పడ్డాడు. రెండంగుళాల వెడల్పూ, పన్నెండంగుళాల పొడవూ గల మునక్కాడలాంటి వాడి ముఖంలో ఏ 'ఎక్స్‌ప్రెషనూ' దాగదు.

"మరి పిల్లనెప్పుడు చూసొద్దాంరా!" అని అడిగారు మా అత్తగారు.

‘‘నాన్నను కనుక్కోండవ్వా. ముందుగా మేం వెళ్ళగూడదంటారు నాన్న. అన్న పెళ్ళికన్నా పిల్లను మొదట నాన్నే వెళ్ళిచూసొచ్చారు. పెళ్ళి అయిందాకా పిల్ల మా అన్నను చూడనేలేదు....మమ్మల్ని ముందుగా చూస్తే ఏ తండ్రీ పిల్ల నివ్వడట....పిల్లా చేసుకోదట....నాన్న మరీ అన్యాయంగా మాట్లాడతారవ్వా’’....అని వెంకట్ చెబుతూంటే....

‘‘ఇదేం విడ్డూరంరా! పెళ్ళంటే నూరేండ్లపంట. కండ్లకు గంతలు కట్టి చేస్తారా పెండ్లిండ్లు!....అందుకేరా మీ అన్న పెళ్ళి అట్లా అయిందీ.... అసలు పెళ్ళి చూపులంటూ లేకపోతే పిల్ల నీకు నచ్చొద్దా, పిల్లకు నువ్వు నచ్చొద్దా’’....

“పిల్ల ఒప్పుకుంటే చాలవ్వా. నేను చూడక్కర్లా—’’ అన్నాడు వెంకట్ దిగులుగా.

మర్నాడే మా అత్తగారు వెంకట్‌తో సహా గూడూరు వెళ్ళారు, పిల్లను చూసిరావడానికి. ఆరాత్రే తిరిగి వచ్చారు, చిర్రు బుర్రులాడుతుంటూ, మా అత్తగారు. వెంకట్ షేక్స్పియర్ పోజులో కనిపించాడు. ఏమిటి సంగతీ అంటే, వెంకట్ కంటే ఆ పిల్ల ఆరేండ్లు పెద్దదట. వివరాలు తెలుసుకోకుండా పెళ్ళి చూపులకెళ్ళొచ్చారు. ఛార్జీలు దండగయినాయంటూ విసుక్కున్నారు. వెంకట్ జీవితంలో తొంగిచూసిన వెలుగు రేఖ మళ్ళీ మాయమైంది. అక్కడే యింకో పిల్ల వుందంటే వెళ్ళి చూశారట మా అత్తగారు. ఆ పిల్ల అన్నివిధాలా బాగానే వుందట గానీ వెంకట్‌ని చూడగానే ‘‘అసలు నాకు పెళ్ళే ఒద్దు’’ అనేసిందట. మా అత్తగారు వెంకట్ కోసం మళ్ళీరెండు మూడు సమ్మంధాలుచూశారు. ఏ పిల్లను చూడబోయినా వెంకట్‌ను చూసిన వెంటనే ‘‘మాకు పెళ్ళివద్దు’’ అనడం మొదలెట్టారు.

‘‘మరీ యింత గాలికి పడిపోయేంత సన్నంగా వుంటే ఎట్టారా! ఏదో పర్షాలిటీయా పరశురామాల్టీయా - ఎత్తు ఖారం నాకేం తెలుసు!-ఎవళ్ళు చూసినా నీకా పర్షాల్టీ లేదంటున్నార్రా....ఏదన్నా తిని కాస్త బలంపట్టు’’ అన్నారు మా అత్తగారు. వెంకట్‌కి యిదొక కొత్త సంకటం పట్టుకుంది.

"ఏం తింటె బలంపడతారు? లావవుతారు? పర్సనాలిటీ వస్తుందీ!" అంటూ కనిపించిన వాళ్ళందర్నీ అడిగాడు వెంకట్. ఎవరికి తోచింది వారు చెప్పారు. వారం రోజుల తర్వాత వెంకట్ ముఖం లోతుకు యీడ్చుకు పోయి, గుడ్లు బయటికొచ్చి, పళ్ళు మరికాస్త పైకొచ్చి, నీరసంగా కాళ్ళీడ్చు కుంటూ వచ్చాడు.

వెంకట్ చేతులో మందుసీసా చూసి "ఏమైందిరా! యిట్లా యీడ్చుకు పోయావేమిటీ—వున్న పర్సాలిటీగూడా వూడ్చిపెట్టుకుపోయిందే?" అని అడిగారు మా అత్తగారు, ఆశ్చర్యపడిపోతూ. వాడు చెప్పలేక చెప్పలేక చెప్పాడు....బాగా బలంపట్టి లావుగావాలంటే ఏం తినాలని ఎవర్నో అడి గితే రోజూ ప్రొద్దుటే అర్ధశేరు వెన్న తినమన్నారట....అంతే—మర్నాడు ప్రొద్దుటే అతి బలవంతంగా అర్ధశేరు వెన్నా మింగాట్ట....

"అవ్వా! యిదేం అన్యాయంరా! యిట్లా ఎవరైనా చేస్తారా! ఆ చెప్పిన తలమాసిన వాడెవడూంట! అర్ధశేరు వెన్న! యింకేమైనా వుందా! కడుపు దొక్కుపోదూ!"

"అదే అవ్వా జరిగిందీ. తిన్నవెంటనే కడుపులో పోట్లూ....దాంతో కూడా మా నాన్న తిట్లూ—ఆ తపనా, ఆరాటానికీ తట్టుకోలేక నేలమీద పడి పొర్లడం మొదలెట్టాను" అని వాడు చెప్తూంటే మా అత్తగారు యిక ఆపుకోలేక నవ్వడం మొదలెట్టారు, మూతిమీద వేలుంచుకుని.

"ఒరేయ్! యిక యిట్లాంటి పిచ్చి పిచ్చి పన్లేవీ చెయ్యవాక, నీకున్న పర్సాలిటీతో నీ పెళ్ళి ఎట్టాగో నే చేస్తాగానీ, వాళ్ళు చెప్పిందీ వీళ్ళు చెప్పిందీ విని ఒళ్ళు పాడుచేసుకోవాక" అంటూ చీవాట్లేశారు మా అత్తగారు.

వెంకట్ వుద్యోగం మద్రాసుకు మార్పించుకున్నాడు. ఆ శుభవార్త మా అత్తగారితో చెప్పడానికి వచ్చాడు.

ఆ రోజే కలకత్తానుండి మా అత్తగారి అన్న మనవడు ఖర్ వచ్చాడు. వాడి పూర్తిపేరు శేఖర్. వాడికి ఉద్యోగం ఉత్తర హిందూ

స్థానంలో దొరికేసరికి అక్కడివాళ్ళ పేర్లకు తగినట్లుగా ఎస్.ఖర్ అని మార్చుకున్నాడు. వాడు వుద్యోగంలో ప్రవేశించిన రెండేళ్ళల్లోనూ అయిదు వుద్యోగాలు మార్చాడు. అంతదూరాన్నుంచి రావడానికి ఛార్జీలు దండగవుతాయని శలవులుగూడా అక్కడే గడిపేవాడు. వాళ్ళమ్మావాళ్లు చూడాలని గోలెత్తుతూ వుంటే వచ్చాడు. వాడి రెండులోనూ స్థిరబుద్ధిలేదని మా అత్తగారికి వాడంటే అట్టే మంచి అభిప్రాయంలేదు. పైగా వెంకట్‌లాగా చెప్పినట్లు వినే స్వభావం కాదు వాడిది. ఎదిరించి మాట్లాడుతాడు. స్వతంత్ర భావాలు గల గేయకవి ఖర్. దారినిపోయే ఆడపిల్ల మీదంతా గేయాలు వ్రాసి పారేస్తుంటాడు. "నీ ఎదలో నా రొద, నీ మదిలో నా సొద' అంటూ ఏమిటేమిటో వ్రాస్తూంటాడు. వాడికి సంగీతం అంటే పిచ్చి—తనకు రాబోయే పెళ్ళాం బాగా పాడే పిల్ల కావాలంటాడు. అదీ మామూలు పాటగాదు, లతాలా పాడాలంటాడు. తను వ్రాసిన గేయాలన్నీ తన భార్య గానం చేయాలంటాడు.

"నీకు రాబోయే పెళ్లాం నీ ఎదురుగ్గా కూర్చుని పాడుతుంటే వంటావార్పూ ఎప్పుడు చేస్తుందిరా?" అని అడుగుతుంటారు మాఅత్తగారు. "వంటెందుకవ్వా! వార్పెందుకవ్వా! పాడే పెళ్ళామే నా నోములపంటవ్వా" అంటూ గేయధోరణిలో ఆమెకు చెప్తుంటాడు.

పసపోసిన పిట్టల్లే యిరవై నాలుగ్గంటలూ మాట్లాడే ఖర్, వచ్చిన నాలుగు రోజుల్లోనే వెంకట్‌కి ఆప్తమిత్రుడయ్యాడు. నల్లగా, పొట్టిగా, లావుగా వుండే ఖర్‌ను చూసి "నీకేమయ్యా! మంచి పర్సనాలిటీ వుంది" అంటుండేవాడు వెంకట్, లోలోపల యీర్షపడిపోతూ. వాళ్ళిద్దరికీ రేలంగీ, రమణారెడ్డి అంటూ పేరు పెట్టారు మా యింట్లో అందరూ.

ఒకరోజు పెరటివేపు మామిడిచెట్టు కింద ఏదో చదువుకుంటూ కూర్చున్న ఖర్ దగ్గిరికి వెంకట్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"ఒరే ఖర్, నేనొక అమ్మాయిని చూసొస్తున్నాన్రా"అన్నాడు. ఖర్ పుస్తకం పక్కన పడేసి, "వెరీ గుడ్. కంగ్రాచ్యులేషన్స్. పెళ్ళిచూపుల కెళ్లొస్తున్నావన్న మాట" అన్నాడు వెంకట్‌ని అభినందిస్తూ. క్షణంలో వెంకట్ ముఖం ముడుచుకుపోయింది. "నా కంత అదృష్టం ఎక్కడిదిరా?

ఆ అమ్మాయిని, మౌంట్ రోడ్డు మీద పోతుంటే, చూశాను. ఎంతఅందంగా వుందనుకున్నావ్! నువు చూసినట్టయితే వెంటనే ఓ గేయం రాసేవాడివి ఆ అమ్మాయిమీద" అని వెంకట్ చెబుతుంటే ఖర్ సీరియస్‌గా కండ్లు మూసుకున్నాడు. "ఏదీ ఆ అమ్మాయి ఎలా వుంటుందో ఓసారి వర్ణించు. ఆ పిల్ల ఎట్లాంటిదో, ఏ జాతి స్త్రీయో తేల్చేస్తాను" అన్నాడు ఖర్. వెంకట్‌కి అర్థంగాక, అయోమయంగా చూస్తూ, "చూట్టానికి బ్రాహ్మణజాతి లాగానే కనిపించిందోయ్." ఖర్ కండ్లు తెరిచాడు. "ఓరి చవటా.... జాతి అంటే అది కాదోయ్. స్త్రీలలో పద్మినీ, శంఖినీ అనే జాతులున్నాయి. సరే, అవన్నీ నీకు తెలీవులే. అసలా అమ్మాయి ఎట్లా వుంది చెప్పు?" మళ్లీ కండ్లు మూసుకుని ఆలోచించడం మొదలెట్టాడు ఖర్.

"సన్నగా నాజూగ్గా వుంది"

"ఊఁ—వయసు సుమారు?"

"పదహారు, లేక పద్దెనిమిది లోపు."

"ఊఁ—రంగు?"

"చామనచాయగానే వుంది"

"ముఖం రౌండా, కోలా?"

"రౌండు."

"కండ్లు?"

"అంత పెద్దవి గాకపోయినా అందంగా. ఆకర్షణీయంగా వున్నాయి"

"ఊఁ—ముక్కు?"

"బావుంది...సన్నగా, పొడుగ్గా వుండే మిరపకాయలా వుంది."

"అబ్బా! చంపావురా!" ఖర్ కండ్లు తెరిచాడు, శివుడు మూడోకన్ను తెరిచినట్లు!

"మిరపకాయేమిట్రా! నీ టేస్ట్ తగలడ్డట్లుంది. ఏ జాజిమొగ్గలా గానో, మల్లెమొగ్గలాగానో వుందని ఏడవరాదూ!"

"నువ్వు కవివి. నాకేం తెలుసురా అదంతా—"

"ఊఁ—నుదురు ఎలా వుంది?" ఖర్ మళ్ళా కండ్లు మూసుకున్నాడు.

"చిన్నపుడే—ముందుపక్క జుట్టు బ్రెష్‌లాగా ముఖాన పడు తోంది."

ఖర్ మళ్ళా కళ్లు తెరిచాడు.

"ఒరేయ్ నీ తెప్పుడంటు పద్ధతితో చంపుతున్నావురా! బ్రెష్ ఏమిట్రా నీపిండా బ్రష్షు! ముందువేపు ముంగురులు ముఖాన ముచ్చటగా పడుతున్నాయి అని అనుకోవాలిరా!"

"ఆఁ అదేలే! అట్లాగే అనుకో."

మళ్ళా కళ్లు మూసుకున్న ఖర్ కనుబొమలు చిట్లించి—

"కోలముఖం, చిన్నకళ్లు, చిన్నని ముక్కు—ఆ. పెదాలు?"

"కాస్త లావుగా వున్నాయి."

మళ్ళా కళ్లు తెరిచాడు ఖర్, "యహ, వస్తా విను. ఆ అమ్మాయి వయస్సు పంతొమ్మిది వుంటుంది."

వెంకట్ గట్టిగా నవ్వుతూ 'పద్ధెనిమిది' అనే లోపుగానే "షటప్ యూ ఫూల్, నీకేం తెలుసుం! ఆడదాని వయసు చెప్పడం అసాధ్యమైన విషయం. నేను ఒక్కణ్ణే 'స్పెషలిస్టు'. యిట్లా చూశానంటే అట్లా చదివే స్తాను, ఏ ఆడదాన్నైనా సరే నువ్వు చూసిన ఆడది శంఖినీజాతి స్త్రీ. బహు కోపిష్ఠి. బహు అహంకారి. బహు అసూయాపరురాలు. బహు అలంకారా పేక్ష గలది. చూశావా! నీ చప్పువర్ణనతోనే యింత వర్ణన చెప్పినవాణ్ణి నేరుగా చూస్తే వెంటనే ఓ గేయం గీకేసేవాణ్ని" అని ఖర్ చెప్తూంటే వెంకట్ నిట్టూర్పు విడిచి—

"నీకేం నాయనా! మంచి పర్సనాలిటీ వుంది. ఎవరైనా పిల్లని తెచ్చి నీ కాళ్ళమీద పడేస్తారు. ఏరికోరి చేసుకోగలవు. అసలు నాకిస్తాననే వాడే లేడేపిల్లని! అదేం అంటే నాకు పర్సనాలిటీ లేదంటారు. నీకున్న పర్స నాలిటీలో సగం యివ్వగూడదూ దేవుడు నాకు" అంటూ వాపోయాడు వెంకట్.

"ఒరేయ్ తండ్రీ! నాది ఒక రోజులో పెరిగిన పర్సనాలిటీ కాదురా. చిన్నప్పట్నుండీ యింట్లో అందర్నీ ఏడిపించి వెన్నమీగడలు వేయించుకు తిని హాయిగా పెరిగిన పర్సనాలిటీ."

"ఒరేయ్! ఆ వెన్న సంగతి నా దగ్గిర చెప్పొద్దురా. మొన్న అది తిని చచ్చిబ్రతికాను."

"యిప్పుడు తింటం మొదలెడితే అంతేరా. చిన్నప్పట్నుంచీ తిని వుంటే దాని దారి వేరు. అన్నట్లు మీ యింట్లో మీ అమ్మా, నాన్నా సన్న గానే వుంటారు గదూ!"

"అవున్రా! కాని నా అంత సన్నం మా యింట్లో ఎవరూ లేరు."

"అట్లా చెప్పు....ఒరేయ్, ఒక పని చేస్తే, నువ్వు, మరీ లావుగాక పోయినా, యింతకంటే కాస్త 'పర్సనాలిటీ' తెచ్చుకోవచ్చు."

"ఎట్లారా?" వెంకట్ ఆతృతగా అడిగాడు.

"చెప్తాగా! అసలు నువ్వు అన్నం బాగా తింటావా!"

"లేదురా...."

"ఆకలుందా!"

"లేదురా....యిక ఏదో మా అమ్మ కేకలేస్తుందని రెండు ముద్దలు తిని లేస్తానుగానీ, ఆకల్లేదు."

"అట్లా చెప్పు! ఆకలి లేదంటే నీ శరీరానికి తగిన వ్యాయామం లేదన్నమాట....ఒరేయ్ శిష్యా, తక్షణం నువ్వు కసరత్ చెయ్యడం మొద లెట్టాలి. కడుపులో రెపరెపమంటూ ఆకలేస్తుంది, యిక తింటావుచూడూ! యింకెవరికీ అన్నం మిగల్దు. అట్లా తింటం మొదలెడితే ఆటోమేటిగ్గా పర్స నాలిటీ వస్తుందిరా!" అని ఖర్ చెపుతూంటే వెంకట్ ముఖం కాస్త సంతో షంతో వికసించింది.

"అవున్రా....బాగా తింటే పర్సనాలిటీ వస్తుందని అందరూ చెబుతు న్నారు, కాని ఆకల్లేకే తినడం లేదు. బలవంతంగా తింటే అరగటం లేదు."

"దేర్ యూ ఆర్! బ్రదర్, అందుకే చెబుతున్నాగా! మొన్న వెన్న ఎందుకు అరగలేదంటావ్! లోపల మిషనుకు తగిన వేడిలేదు. కసరత్ చేసే వాళ్ళ ఒంటిమీద వెన్న పెడితే కరిగిపోతుంది, తెలుసా! నువ్వు వెంటనే కస రత్ మొదలెట్టు, నీ పర్సనాలిటీయే మారుతుంది."

'పర్సనాలిటీ' అన్నప్పుడల్లా వెంకట్ ముఖంలో ఆశ కనిపించినా కసరత్ అనేసరికి వెంకట్ గుండె జారిపోవడం మొదలెట్టింది.

"కసరత్ అంటే దండీలు, బస్కీలేగా!" అన్నాడు వెంకట్, అవన్నీ చేసి ఊపిరి తన [illegible] వస్తుందా అనే దిగుల్తో.

"ఛీ ఛీ ఛీ! అవన్నీ ఓల్డుఫ్యాషను- మామూలువి. నే చెప్పేది పక్కా కసరత్ [illegible]. అంటే [illegible] కెండికి బయపువత్తి దినం [illegible] ప్రిన్సి[illegible] [illegible] నీకెన్న పిడికెడు [illegible] [illegible] వున్నాయిలే, [illegible]—"

"[illegible] లేవ" అన్నాడు వెంకట్ అమాయకంగా.

"అవన్నీ [illegible], అదంతా పని! నీ రూముకు దగ్గర్లోనే వున్నా [illegible] ప్రయత్నించడం. వాణ్ణడిగి అవన్నీ సాయంకాలం వచ్చి నీ రూముకు [illegible]!"....అన్నాడు ఖర్.

"ఎప్పట్నుంచి చెయ్యమంటావు!"

"రేపే! 'శుభస్య శీఘ్రం' అన్నారు."

"మరీ నీరసంగా వుంటేరా...."

"అంతా పోతుందిరా. నీకు కొత్తపర్సనాలిటీ వస్తుంది. రేపు ప్రొద్దుటే మొదలెట్టు కసరత."

మర్నాడు పదకొండు గంటల ప్రాంతంలో టెలిఫోన్ వచ్చింది. వెంకటేశం [illegible] వైద్యుల దగ్గిరికి తీసుకెళ్ళారనీ, కసరత్‌కోసం వెయిట్లిఫ్టింగు చేసినందుకు ఎముకలన్నీ విరగ్గొట్టుకున్నాడనీ వెంకట్ స్నేహితుడు టెలిఫోను చేశాడు.

ఖర్ యీ సంగతి విన్న వెంటనే అంతకుముందు యింకా పదిహేను రోజుల దాకా వుంటానన్నవాడు అర్జంటు పని వుందంటూ ఆ పూటే బయల్దేరి వూరికి వెళ్ళిపోయాడు.

మా అత్తగారు వెళ్ళి వెంకట్‌ను చూసివచ్చారు. మర్నాడు వెంకట్ తల్లిదండ్రులుకూడా పూర్చించి వచ్చారు.

నెలరోజుల తర్వాత చేతికీ, మెడకూ కట్లు తగిలించుకుని, కాళ్ళనిండా కట్లు కట్టుకుని, ముందుకంటే కూడా చిక్కి శల్యావస్థలో వచ్చాడు వెంకట్.

వెంకట్‌ను చూస్తూనే 'పాపం' అనిపించింది. వస్తూనే "ఖర్‌గాండే!" అన్నాడు నీరసంగా.

పూరికెళ్ళాడని చెప్పాను. కుడిచేతి ఎముక బాగా ఫ్రాక్చర్ అయిందనీ, కాళ్ళమీదుగా వెయిట్ లిఫ్ట్ జారడంతో కాళ్లు కూడా బాగా దెబ్బతిన్నాయనీ చెప్పాడు. నయంగాపడానికి టైమ్ పడుతుందనీ చెప్పాడు.

"మొరటువాళ్ళు చేయాల్సింది నాకు చెప్పాడవ్వా ఖర్‌గాడు. ఓ వైపు ఎముకలు విరిగి నేను బాధపడుతుంటే మానాన్న తిట్లు.... 'బేమానీ వెధవా, యింకనీకేం పెళ్లవుతుందిరా....నీ కీ జన్మలో పెళ్ళికాదు....' అనేశారవ్వా."

"ఆ, వాడు ఏదో కోపంలో వాగుతాడు కాని, అంతమాత్రాన పెళ్లిగాకుండాపోతుందా యేం!....నెమ్మదిగా నయమవుతుందిలే."

"లేదవ్వా....ఎముక బాగా విరిగింది. నయం అయినా చెయ్యి కాస్త వంకరగానే పుంటుందన్నాడు డాక్టరు."

"పోనీలేరా! చెయ్యి వంకరయితే బుద్ధి వంకరవుతుందా! నీకు తగిన పిల్లనే దేవుడు సమకూరుస్తాడు. దిగులుపడక" అంటూ మా అత్తగారు వెంకట్‌ను ఊరడించారు.

మా అత్తగారి దగ్గరున్న పెళ్ళికాని ఆడపిల్లల లిస్టులో మెల్లకన్నూ, మడతకాలూ వున్న ఓ పిల్ల తళుక్కుమని మెరిసింది ఆమె బుర్రలో.... వెంటనే వెంకట్ చేతికీ, ఆ పిల్ల కాలికీ ముడిపెట్టింది మా అత్తగారు. యిద్దరికీ యీడూ జోడూ బాగానే వుంటుందని అభిప్రాయపడ్డారు. "అంతేగాకుండా ఆ పిల్లకు బోలెడు ఆస్తి వుంది. యింకేం కావాలి! వెంకట్‌వాళ్ళ అబ్బ ఏడు జన్మలెత్తినా అంత ఆస్తీ, వరదక్షిణా తేగలడా! కాలు వంకర గూడా అట్టే కనిపించదు, చీర కడుతుంది గనక. మెల్ల కూడా కొద్దిగానే వుంది. అదీ ఎడంకన్ను గనక అదృష్టం అధికం!" అని మా అత్తగారు చెప్తూంటే వెంకట్‌ను చూసి జాలేసింది.

"ఒక వేళ రేపు వెంకట్ చెయ్యి బాగైపోతే!" అన్నాను.

''అయినా అపుడవుడేనే! పైగా, చూశాగా రెండు మూడు సమ్మంధాలూ! వీణ్ణి చూడంగానే ప్రతి పిల్లా పెళ్ళే ఒద్దంటూండె! యింకేం జేసేది! మరీ వీడిట్లా దిష్టిబొమ్మలా వుంటే, చూస్తూ చూస్తూ, లక్షణమైన పిల్లను ఎవరిస్తారే, తెలీకడుగుతాగానీ" అన్నారు, 'నీకేంరా నిక్షేపంలా వున్నావు' అని వెంకట్‌తో చెప్పిన మాఅత్తగారు.

మెల్లకంటి పిల్లవిషయం మెల్లిగా చెప్పారు వెంకట్‌కి. 'మెల్లకన్ను పిల్ల నాకొద్దు' అంటాడేమో అనుకున్నా...ఆశ్చర్యం!

"ఆ పిల్లయినా నన్ను పెళ్ళాట్టానికి ఒప్పుకుంటుందా అవ్వా!" అంటూ దీనంగా అడిగాడు వెంకట్.

మా అత్తగారి పని తేలికై పోయింది. "వూరుకోరా పిచ్చిసన్యాసీ! మరీ అంత యిదౌతావేంటీ! ఆ పిల్లా చేసుకుంటుంది, దాని తల్లో పేనూ చేసుకుంటుంది...ఏంగాను చేసుకోక! దానికి మెల్లకన్ను వుండ్లా? దాన్ని మాత్రం ఎవరు చేసుకుంటారేంటి?" అని మా అత్తగారంటూంటే వెంకట్ ముఖంలో మార్పు కనిపించింది.

"మరీ ఎక్కువ మెల్లనా అవ్వా" అన్నాడు, వెంకట్ కాస్త అయిష్టంగా.

"అబ్బే! మా సామెతకన్నా గానీ, ఎడంకంట్లో ఎంత మెల్లవుంటే అంత అదృష్టం అంటార్రా! దానికి తగ్గ ట్టే బోలెడా స్తి."

"సరే, మీ యిష్టం అవ్వా," అనేశాడు వెంకట్. వెంకట్ తండ్రికి మెల్లకంటి పిల్ల సమ్మంధం గురించి మాఅత్తగారు చెప్పేసరికి, ఆస్తి పాస్తులు చూసి, "పెద్దవారు మీ యిష్టం వాడి మంచి చెడ్డలు మీకు తెలీందేముంది!'' అనేశాడు.

దాంతో వెంకట్ పెళ్ళి సగం అయినట్టే సంతోషపడ్డాం, అందరం. అంతేలే, కల్యాణం, కక్కూ ఆగదంటారు.... 'దేనికైనా వేళ రావాలి' అన్నారుగదా!

మెల్లకంటి పిల్ల తల్లిదండ్రులు పిల్లవాణ్ణి చూడాలన్నారు. ఆ గండం లేకుండా ముడు ముళ్ళూ పడేయిద్దామని చూచిన మా అత్తగారు చిక్కులో పడ్డారు. పైగా ఒంటినిండా కట్లు గట్టి కట్లపాములా కనిపిస్తున్న వెంకట్‌ను పెండ్లిచూపుల కెట్లా తీసుకెళ్ళడం! పోనీ, కట్లు విప్పేసిందాకా ఆగమంటే! యీలోపుగా వాళ్ల కింకో సమ్మంధం కుదిర్తే! యిదికూడా చెయ్యిజారిపోతుందనే అనుమానం కలిగింది మా అత్తగారికి. ధైర్యంచేసి వెంకట్‌ను పెళ్లి చూపులకు తీసుకెళ్లడానికే నిశ్చయించుకున్నారు, కట్లతో సహా.

మర్నాడు సాయంకాలం పెండ్లిచూపుల కెళ్ళొచ్చారు.

ఆ మెల్లకంటి పిల్లకూడా వెంకట్‌ని చూస్తూనే 'అసలు నాకు పెళ్ళే ఒద్దు' అన్నదట. ఆ మెల్లకంటి పిల్లను కాసేపు తిట్టిపోశారు మా అత్తగారు. వెంకట్‌కోసం చూశాను. రాలేదు వాడు అవమానంతో ముఖం తప్పించాడని గ్రహించాను.

మర్నాడు ఖర్ వాళ్ళ అమ్మ సడన్‌గా బండి దిగింది. వస్తూనే మా అత్తగార్ని కావలించుకొని, ఖర్ హాస్పిటల్లో వున్నాడని ఏడ్చేశారు. ఏమైందని అడిగితే చెప్పుకొచ్చిం దామె. ఖర్ స్నేహితుడెవడో, ఖర్‌ను ఏడిపించడానికి, ఎవరో పాట పాడే పిల్ల వుందని చెప్పాట్ట .. ఖర్ వెంటనే ఆఫీసుకు శలవుపెట్టి ఆ పిల్లను చూట్టానికి వెళ్ళాట్ట. ఆ పిల్ల ఎవరో ముస్లిం పిల్లట. సినిమాల్లో వేషాలకోసం వచ్చిందట. మరి ఏమైందో ఏమో! వీడేం అడిగాడో ఏం జరిగిందో మరి! దానికో రౌడీ మేనమామ వున్నాట్ట. ఖర్‌ను పట్టుకుని చావకొట్టి వదలిపెట్టాట. హాస్పిటల్లోవున్న ఖర్‌ను చూసి, అక్కడ వుద్యోగం మాన్పించి వెంటతీసుకు రావడానికి ఖర్‌వాళ్ళ అమ్మ కలకత్తా వెళ్తూ మా అత్తగార్ని కూడా తోడు పిల్చుకెళ్ళడానికి వచ్చింది.

"సంగీతం పాడే పిల్ల కావాలె, కావాలె అని వాడు అంటున్నప్పుడే వీడి కిట్లాంటిదేదో జరుగుతుందని నా కనిపించిందే" అన్నారు త్రికాల జ్ఞానం గల మా అత్తగారు.